

עטלפים בלי כנפיים

מחזה

מאת דניאל זהבי

המחזה עלה לראשונה בפסטיבל עכו בשנת 2018.

מאת ובבימוי: דניאל זהבי

שחקנים:

רחמים- ירון עצמון

תקווה- ריימונד אמסלם נידם

עוזי ואדיר שמיים- מאיר אשרף

איתן וסער דמים- שחר שלום

חסד, קלשון וסליחה- מאי סלע

עיצוב פסקול: רוני רשף

עיצוב תפאורה: מאי סלע

עיצוב תלבושות: רונה משעול

מוסיקה: רוני רשף

תנועה: מאיר אשרף

עיצוב תאורה: שי סקיבא

עוזרת במאי ומפיקה: חנה רוז כץ

ההצגה מוקדשת לזכרו של אמנון מסקין.

מערכה ראשונה

רחמים

קומדיה עגומה

חמש הדמויות:

1. רחמים בן 6 וגם בן 44
2. תקווה בת 40
3. עוזי בן 46
4. איתן בן 12
5. חסד בת 12

שש התמונות:

1. אני ישן, אבל אני עוד רוצה קצת לדבר
 2. אין דבר יותר חשוב ממשפחה
 3. ילדה זוהרת בעלת שיער בגון השיבולים
 4. תתבגר קצת לפני שאתה מבקש חברות
 5. זה כלי הנדסי מה שיש לך שם
 6. עטופים בשמיכת אגדות
- רחמים ותקווה
 - תקווה, עוזי ורחמים
 - רחמים, איתן וחסד
 - רחמים, חסד ואיתן
 - תקווה, עוזי, רחמים וחסד
 - רחמים, תקווה ועוזי

תמונה 1, אני ישן, אבל אני עוד רוצה קצת לדבר

רחמים עומד. קרן אור דקה עליו.

רחמים: שלום, ילדים. הסיפור שלי מתחיל בקיץ אחד, לפני שנים רבות. אמי אז הייתה בהריון ואני הייתי מוקסם מהמראה של הבטן התופחת ומהמחשבה המטרידה כמעט ששם בפנים גדל לו יצור חי. אז עוד לא היה לי מושג חלוש לאן, בדרכי הפתלתלות של הגורל, עתידה אותה בטן ענקית ובוטטת להוליך אותי. כשנולדתי קראה לי אמי "רחמים", מתוך אמונה שמישהו מקשיב שם למעלה. בסופו של אותו הקיץ, כשנולדו אחיותיי התאומות, היא קראה להן "סליחה" ו"מצטערת". אימא הסיקה כנראה ש"רחמים" לא היה מספיק ספציפי בשבילו (מצביע אל השמיים). אבל אני מקדים את המאוחר. חדר מדרגות. בינתיים אמא רק בהריון.

הבמה נפתחת. מוזיקה. תקווה, אמו של רחמים, יושבת על ארגז פלסטיק. היא בהריון מתקדם.

רחמים: (לקהל, מתחיל ללכת אחורה) אמי, תקווה, הייתה צדיקה אמיתית. אישה ישרה והגונה מאין כמותה. תקווה: (מנפנפת בעיתון) סאטאמא ערס מתגלצית לי זיעה כבר לתוך הפס של התחת איזה חום היום אני מתה! רחמים: אמא, נכון חם היום מאוד? תקווה: מה פתאום חם? אתה לא רואה את הקרח על התקרה? רחמים: לא... תקווה: הנה, פה, החתיכות הלבנות האלה למעלה. והגשם על הפנים שלי? קפוא פה, מה זה... אני כולי רועדת!.. רחמים: (מנגב זיעה ממצחו) כן?.. תקווה: בטח, מאמי. עכשיו תתכסה טוב-טוב ותלך לישון. יאללה, עוד מעט נכבה האור. רחמים: יו! איזה קור, אמא!

חושך. אור חדר המדרגות כבה. אור ירח דק.

תקווה: איך ידעתי?

רחמים: אמא גאון. אמא, זוכרת שאמרת לי שהפקח הוא מפקד המשמר של הארמון? תקווה: כן.

רחמים: אז נכון הוא לא רוצה לסלק אותנו?

תקווה: אתה עוד לא ישן?

רחמים: אני ישן, אבל אני עוד רוצה קצת לדבר.

תקווה: (ניגשת להדליק את האור, האור נדלק תוך כדי הדיאלוג) מה פתאום לסלק? איזה שטויות אלה? הפקח רק רוצה לעזור לנו.

רחמים: כן?

תקווה: בטח!

רחמים: אז למה אמרת לו שאת לא יכולה לחיות ברחוב עם ילד קטן ועם בטן?

תקווה: אני אמרתי דבר כזה??

רחמים: כן...

תקווה: לא, מימי. אני אמרתי לו שאני לא יכולה שיש לי כזה ילד חמוד וקטן שבא לי (צובטת באהבה את בטנו)

לאכול לו את הבטן!

רחמים: (צוחק) כן?

תקווה: כן, אהוב שלי.

רחמים: ואמא - נכון לא יהיה חסר ארוחת מלכים גם בשביל האחיות הגורות הקטנטנות?

תקווה: (דאוגה) מה? מה פתאום שיהיה חסר... אנחנו...

רחמים: אבל אמא?

תקווה: (קצרה כבר) מה??

רחמים: נכון את שרת החצר?

תקווה: נו?

רחמים: אז למה עלית עם הפקח לגג של הארמון?

תקווה: כי... שרת החצר צריכה לפעמים ללוות את מפקד המשמר כשהוא עולה על החומה לפקח מלמעלה.

רחמים: ומה עשיתם?

תקווה: מה עשינו... הסתכלנו על הארמונות מסביב, על התעלה עם התנינים -

רחמים: שהיא מסריחה וסוגרים אותה עם המכסה העגול הזה שהתנינים לא יברחו!

תקווה: נכון. הפקח הסתכל קצת על הנוף וירדתי. ירדנו.

רחמים: וכשאתה גדולה אני אהיה גם פקח, אמא?

תקווה: אתה נולדת לפקח.

רחמים: יש!!! גברתי עוברת על הצו האוסר שימוש בנכס שלא למטרת ייעודו המקורי ובניגוד להיתר הקיים על ידי

לשכת המקרקעין אמא נכון אמרת לי שמקרקעין זה סוג של תרנגולת?

תקווה: (בחיוך) כן. רק בשקט, נשמה. שהדיירים האחרים בארמון לא יזרקו אותנו לתנינים, אה?

תמונה 2, אין דבר יותר חשוב ממשפחה

גשם. רעמים וברקים. חדר המדרגות, לילה. אור ירח דק. רחמים, סליחה ומצטערת בתוך לול תינוקות. תקווה

מחזיקה יריעת פלסטיק מעל לראשיהם. חדר המדרגות דולף וטיפות נופלות בקצב מהתקרה על היריעה.

נכנס בעל הבית, עוזי, מתגנב אל תקווה (שנפטרה בינתיים מבטן ההיריון) ומחבק אותה מאחור.

תקווה: אה!

עוזי: מה נבהלת, נשמה?

תקווה: מי זה? אה, עוזי. משוגע, מה אתה נכנס ככה, תגיד לי?

עוזי: הייתי דופק בדלת, אבל אין.

תקווה: לפחות תדליק ת'אור...

עוזי: אין בעיה, מותק. חשמל עליי (מדליק את האור).

אור חדר המדרגות.

עוזי: פששש... יפה... כל-כך יפה! איך את עושה את זה, תקווה? בקושי שבוע אחרי הלידה ותראי אותך!

תקווה: רק שאריות.

עוזי: מה?

תקווה: אני אוכלת. רק שאריות.

עוזי: (מביט אל התקרה) זה -

תקווה: מזילה. זה.

עוזי: מוזר...

תקווה: באמת מוזר איך הגשם יורד על הגג, מטפטף מקומה לקומה ויורד לילדים שלי על הראש לא לפני שאסף

את הסְחָלָה של כל הדיירים.

עוזי: אני אבדוק מה אפשר לעשות עם זה.

תקווה: אז תבדוק ותעשה, בחייאת עוזי!

עוזי: החוכמה בחיים זה לראות את החצי כוס ה... נו... ה... שמנמנה.

תקווה: כן... לעשות לך איזה חצי כוס של משהו?

עוזי: מה יש?

תקווה: (משתדלת) גשם.

עוזי: אולי אחר-כך...

תקווה: בא לך לתפוס צד?

עוזי: מה?

תקווה: נרדמה לי היד.

עוזי: אה, אין בעיה (מחזיק צד אחד של היריעה מעל הלול). תראי, תקווה, הכי קשה לי להגיד לך את זה בעולם,

כי את בעלת משפחה. ואני הראשון שיגיד שאין דבר יותר חשוב ממשפחה.

תקווה: שמענו...

עוזי: העניין עם היחידה שאת שוכרת - - -

תקווה: יחידה!.. למה להצטנע? "פנטהאוז"!

עוזי: אז הפנטהאוז הזה צריך תקן. יבואו מהעירייה יגידו לי "מה פתאום אתה משכיר חדר מדרגות? איפה החשמל? איפה השירותים? המקלט? שטויות כאלה, את יודעת...
תקווה: יודעת, יודעת...
עוזי: זהו, אז - - -

תקווה: תודה על הדאגה, אבל אני עם הפקחים למדתי להסתדר.
עוזי: כמו שהסתדרת איתם לפני תשע חודש?

חושך. אור ירח.

עוזי הולך להדליק את אור חדר המדרגות. האור נדלק כשהוא מגיע אל המתג. תקווה אוחזת ביריעה בינתיים.

תקווה: מה?

עוזי: השאלה לא מה אלא מי.

תקווה: אה??

עוזי: מי זה, אם כבר מדברים, שבמקום לפתור הגדיל את הבעיות? ועוד תאומות!
תקווה: זה לא עניינך!

עוזי: בכל אופן, כשחוץ מהילד יש לנו עכשיו על הראש גם את סליחה ותודה - - -
תקווה: סליחה ומצטערת!

עוזי: מצטער...

תקווה: (ממשיכה אותו) - רת.

עוזי: מצטערת!

תקווה: סולחת.

עוזי: תודה.

תקווה: בכיף.

עוזי: אפשר?

תקווה: בבקשה!

עוזי: אז! אני נאלץ. בניגוד לרצוני, להכפיל גם את השכר-דירה.

תקווה: מה???

עוזי: אין ברירה, נשמה. זה יותר סיכון, יותר בלגן. חשמל. מים...

תקווה: אנחנו שותים רק גשם!

עוזי: גם בקיץ? מה אני לא יודע שאתם מתחברים לשיבר הראשי? בחיך, תקווה, אל תעשי ממני מטומטם!

תקווה: אני משלמת לך כל חודש - - -

עוזי: כל חודש כמה?? למה זה סכום זה? עם מה שהולך היום? חחחח בשביל מה שאת משלמת אנשים מקבלים היום חצי בלטה בשירותים של תחנה מרכזית, לא חדר מדרגות כזה... עם כל ה... וזה... אז מה את?..

תקווה: חדר מדרגות כזה!?

עוזי: (מהנהן) עם כל ה... וזה... אז מה את.

תקווה: שאלה טובה. טוב אני אראה מה אָפֶּ - - -

עוזי: כפרה, אם הייתם שלוש נפש, אז איכשהו, נניח... אבל ככה?..

תקווה: מה!? מה ההבדל?

עוזי: הבדל. מה?.. הבדל.

תקווה: בסדר, הבנתי. תן לי כמה ימים ל - - -

עוזי: נשמה אנחנו מדברים על עכשיו.

תקווה: עכשיו מתי עכשיו?..

עוזי: עכשיו כעת.

תקווה: כעת מתי כעת?

עוזי: כעת עכשיו.

תקווה: ברגע -

עוזי: זה.

תקווה: מה זה, בדיחה?

עוזי: טצ.

תקווה: אני... תראה איזה גשם בחוץ, יש לי בקושי... שמיכה לתאומות מה אני...

עוזי: עם התאומות זה באמת בעיה.

תקווה: מה?? (עוזי לא עונה) אז מה אני אעשה, אה? (לא עונה) אלוהים, תגיד לי, מה אני אעשה, אה? מה??

זאת המתנה שלך ללידה? אין יותר רחמים??

רחמים: (מתעורר, צועק מתוך חלום) העמדת את רכבך באזור המיועד לבעלי תו אזורי בלבד...

חושך. אור ירח. תקווה ניגשת להדליק את האור, כשעוזי אוחז ביריעה. אור כשהיא מגיעה למתג.

תקווה: מימי, מתוק שלי...

רחמים: אמא?

תקווה רואה את בנה הבכור ומבינה שיש כאן אפשרות, טרגית אומנם, להיחלץ מהמצב. היא מביטה, כואבת,

בעוזי. עוזי מסמן לה "אין מה לעשות...".

תקווה: אתה עוד ישן קצת?

רחמים מהנהן.

תקווה: רוצה לקום אולי?

רחמים: (מסתכל, מבחין שחושך) מה, עכשיו? עכשיו לילה, אמא. מה, התבלבלת?

תקווה: או... התבלבלתי...

רחמים: (צוחק) אמא בילבולי. עכשיו לילה!

תקווה: או! עכשיו לילה! אני בילבולי באמת... (מעבר) אבל לפעמים אפשר גם לקום בלילה. זוכר שפעם הגיע

פקח הדברות והיינו צריכים לקום בלילה?

רחמים: כן... (מבחין בעוזי, בחשש) מה, עוזי, קראת לפקח הדברות?

עוזי: אה... כן. אפשר לומר, כן.

רחמים מכה את עוזי בעדינות.

תקווה: מימי! אנחנו לא מרביצים. רק מלטפים! וחץ מזה המלך צוחק איתך.

רחמים: אז למה הוא לא צוחק?

תקווה מביטה בעוזי, פוערת עליו עיניים. עוזי צוחק צחוק מאולץ. רחמים מביט בו בעניין.

תקווה: (לרחמים. מתקשה לדבר) שומע, מימי?

רחמים: כן?

תקווה: מתוק שלי. נשמה. אתה שומע?..

רחמים: כן!

תקווה: אתה... כבר ילד גדול... (מביטה בעוזי. הוא מסמן לה בידו לגלגל את השיחה קדימה) ואתה יכול כבר...

לצאת ו... להרוויח את לחמך.

רחמים: להרוויח?

תקווה: כן...

רחמים: איפה מרוויחים את לחמך?

תקווה: (מעבירה את ידיו דרך רצועות התיק) יד א -

רחמים: חת.

תקווה: יד שני -

רחמים: יה.

תקווה: ואיזה?

רחמים: כיף...

תקווה: תודה ר -

רחמים: בה...

עוזי: אל תדאג, אתה תמצא חדר מדרגות א - - -

תקווה: (חובטת בו) אתה תמצא ארמון אחר.

רחמים: ושם אני אוכל להיות הפקח?

תקווה: בדיוק, מתוק שלי! בדיוק! אתה רואה? אתה תהיה הפקח בארמון אחר.

רחמים: כי בארמון הזה כבר לא צריך, אמא?

תקווה: כן. זה - (אל עוזי, בגועל) המלך של הארמון הזה לא רוצה עוד.

רגע.

רחמים: אז עכשיו אני צריך?..

תקווה: (מהנהנת לחיוב) תבוא לבקר, כן? (הוא לא עונה) אני... מתוק שלי... מצטערת...

מצטערת עושה איזה קול חמוד של תינוקות. רחמים ניגש אל התאומות ומנשק אותן. מוסיקה.

תמונה 3, ילדה זוהרת בעלת שיער בגון השיבולים

הבמה ריקה. קול של גשם עדין ברקע. רחמים פונה לקהל.

רחמים: אני יודע שצפיתם עתה ברצף אירועים מוזר למדי, אך אין בידי להושיעכם, ילדים יקרים, ממוזרויות אלה. כי גם כשנדמה שהחיים מונחים לפנינו מסודרים וברורים כמו מעבר חצייה, אתה אף פעם לא יכול לדעת מניין יגיח פתאום איזה... מערבולת בטון. עוד באותו לילה גשום יצאתי חסר כל לעולם הרחב, האין סופי, עם מטרה אחת עמומה כענן: לעבוד בפקחות. לא ידעתי לאן אני הולך ולא ידעתי מה בעצם אעשה כשאגיע לאן שאני לא יודע איפה זה כשאני הולך לשם. את הלילות הייתי מעביר בחדרי המדרגות שנקרו בדרכי ובימים הייתי משוטט. ככל שהתרחקתי משכונת ילדותי הלכו הבניינים וגבהו ואת מקומם של מגרשי הגרוטאות החליפו גני משחקים. גם הפסקול השתנה לגמרי. את צעקות הפקחים החליף ציוץ ציפורים, ציוץ שלא חדר לאוזניי מאז מבצע ההדברה המחריד שהיכה בשכונה שנה קודם. ושם, ביום חורף בהיר אחד...

שינוי תאורה. הגשם פוסק.

מעבר חצייה.

נכנס איתן. לראשו, תמיד, קסדת אופניים, לגופו וסט זוהר של משמרות הזה"ב ובידו מוט עם שלט עצור. איתן בדיוק סיים להעביר ילד במעבר החצייה. הוא פוסע אחורה, מושך את השלט לכיוונו ונותן לאופנוע לעבור. איתן ורחמים עוקבים אחר האופנוע החולף במבטיהם. רחמים המום לגמרי, מתקרב לאיתן וכשהוא מגיע לידו, איתן מוריד את המוט ומאפשר לו לעבור. רחמים לא עובר, אלא ממשיך להביט, מוקסם.

איתן: טוב מה נהייה אתך?

רחמים: מה?

איתן: אתה עובר או לא?

רחמים: (בודק אם הוא מדבר אליו) מה, לשם?

איתן: (ציני, מצביע לצד הפוך) לא, לשם!..

רחמים: אתה מין פקח?

איתן: מין מה?

רחמים: שפקח רגיל אומר לך איפה לחנות ואתה אומר למכוניות לחנות פה לקצת זמן.

איתן לא מבין מה רחמים רוצה ממנו.

איתן: תגיד, איזה כיתה אתה בכלל?

רחמים: אני לא שום כיתה.

איתן: אתה גן?!

רחמים: לא. אני ילד.

כנסת חסד. היא ילדה בכיתה ד' ולה שיער בלונדיני מרשים. איתן נלחץ מהמפגש.

איתן: הי חסד.

חסד: הי איתן...

איתן: מה המצב?

חסד: בסדר...

איתן: קבענו בהפסקה הגדולה, כן?

חסד: (חיובית) כן. כמו אתמול.

איתן: מעולה. (פאזזונת) ו – לערב כיתה, את באה בסוף?

חסד: אני עוד לא יודעת.

איתן: מה, לא בא לך?

חסד: רק לקראת חמישי בערב אני יודעת מה בא לי בשישי.

איתן: מעולה. אז... רק תגידי לי?

חסד: (מבחינה ברחמים, שומעת את סוף השאלה של איתן) בטח. (ולאיתן) אתה בא ללוות אותי?

איתן: עכשיו? את יודעת שאני לא יכול, בגלל המשמרות זה"ב וזה.

חסד: אוקי, אוקי.

שתיקה.

חסד: טוב, אני ממהרת (מבט מלא משמעות לשניהם) יש לי פגישה עם האחות.

איתן פוסע קדימה, מביט ימינה ושמאלה, מוריד את המוט באבירות מוגזמת ומאפשר לחסד לעבור, לא לפני שהיא שולחת עוד מבט קצר לרחמים. רחמים, מצדו, עומד מוקסם. מימיו לא ראה דבר יפה כחסד. חסד יוצאת.

איתן: חברה שלי.

שינוי תאורה. רחמים מואר באור חיוור, מסתורי משהו.

רחמים פורץ בנאמבר:

רחמים: וזו הייתה פגישתי הראשונה

עם חמקמקותו של הלב.

רגע אחד הילכתי בעולם ללא דאגה

ורגע שניים הרגשתי שאינני שלם.

כשידעתי שקיימת אותה ילדה זוהרת בעלת שיער בגון השיבולים וכי היא לא שלי - הכאב היכה אז בלבי.

חשתי כאילו תיבת הדואר הגדולה הזאת, שמתמלאת בפרסומות ועיתונים

נו, שנמצאת תמיד בצד, חלודה כזאת, שמישהו כתב בטוש שחור עליה "ועד"?

מתנפצת על גבי.

שינוי תאורה.

הנאמבר הופך קליל יותר. במהלכו איתן פושט את הווסט ומלביש את רחמים.

איתן: (פושט את הווסט תוך כדי) שומע?

רחמים: אני שומע.

איתן: רוצה להחליף?

רחמים: לא יודע.

איתן: אני צריך שם ללוות את חסד לכיתה

אז את זה (שלט העצור) תחזיק אתה

רחמים: מה, שאני אהיה פקח?
איתן: אפשר להסתכל על זה כך...
אתה רק חייב להבין שזה סודי
לא יעשו לך כלום, כי אתה לא ביסודי
ואף אחד לא יגלה, גם לא המחנכת
הזונה הזאת, כי כאן היא לא הולכת.
רחמים: מה זה מחנכת ומה היא עושה?..
איתן: זאת מישהי רעה ומה שאלת? אה. זונה.
ואוסיף לך גם קצת מהדמי כיס מתנה.
רחמים: מה זה דמי כיס?
איתן: ווי עזוב, שטויות אתה שואל...
רחמים: אז אני עכשיו פקח?
איתן: סבבה, קח את המקל!

סוף הנאמבר.

איתן: (מושיט יד ללחוץ את ידו של רחמים, אך היא נותרת תלויה באוויר) דיל?

איתן יוצא.

רחמים: החיים... החיים הם כמו חדר מדרגות. כשאתה מגשש את דרכך ולא מוצא את האור בין הקומות, תמיד תזכור: מישהו אחר יכול להיכנס ולעשות את זה, פתאום, בשבילך.

תמונה 4, תתבגר קצת לפני שאתה מבקש חברות

חסד מלקקת סוכרייה על מקל בחושניות רבה. רחמים עובד במעבר החצייה.

רחמים: אני אוהב אותך.
חסד: (רגע) וואו... אוקי... זה היה מהיר...
רחמים: את גם אוהבת אותי?
חסד: קוראים לי חסד.
רחמים: לי קוראים רחמים.
חסד: תגיד - איזו כיתה אתה?
רחמים: אני לא שום כיתה.

חסד: מה, אתה לא בבית-ספר?

רחמים: אני פה.

חסד: אוקי... ומה אתה עושה פה?

רחמים: אני פקח זהב.

חסד: פששש... (משתעשעת איתו) זהב-זהב?

רחמים: פקח זהב.

חסד: אתה אמיתי?

רחמים: כן.

חסד: מצחיק.

רחמים: את יכולה לצחוק.

איתן נכנס. הוא מבקש להסתודד עם חסד, שמצדה משתפת עמו פעולה באי חשק גלוי.

איתן: הי חסד אני רוצה בבקשה לדבר איתך רגע.

חסד: על מה?

איתן: את יודעת על מה...

חסד: איתן, מבחינתי לא השתנה שום דבר מאז אתמול. עכשיו סליחה. אני מדברת עם מישהו.

איתן: עם מי? (על רחמים) אתו?? בואי, בואי שנייה רגע. (היא מגיעה אליו, מתרחקת מרחמים) את קולטת

שעשיתי לו קטע, כן? הוא עכשיו שפוט שלי. הכרתי אותו להחליף אותי במשמרות זה"ב.

חסד לא צוחקת. איתן מפסיק. היא מתחילה לחזור לכיוונו של רחמים.

חסד: טוב, אני באמצע משהו פה. סליחה. (מגיעה לרחמים, כאילו נזכרת) אז אמרת שאתה - אוהב אותי?..

רחמים: כן.

איתן: מה, זה הקסדה?

חסד: זה לא רק זה.

איתן: אבל זה גם זה, נכון?

חסד: תשמע, אני באמת לא רוצה לפגוע בך. אתה מקסים ותמיד... (מחפשת מחמאה) כל-כך זהיר!

איתן: נו, אז אני לא מבין מה הבעיה!..

חסד: (מעוצבנת ממנו, חוזרת לרחמים) כמה אחים יש לך?

רחמים: יש לי שתי אחיות. תאומות תינוקות.

חסד: באמת? איך קוראים להן?

רחמים: סליחה ומצטערת.

חסד: (משועשעת, לא בטוחה ששמעה טוב) סליחה?
רחמים: היא כזאתי עקשנית, ומצטערת נוחה לבריות. זה אמא שלי נתנה להן את השם.

חסד: ואיפה אמא שלך גרה?

רחמים: בארמון.

חסד: (מחייכת) מה היא, מלכה?

רחמים: היא שרת החצר.

איתן: חסד, אבל לפחות תאמרי לי למה!

חסד: ככה.

איתן בשוק, חסד שבה לרחמים.

רחמים: אני יכול ללכת לידך עם היד הזאת (מצביע על שלט ה"עצור") ולפקח על כל המכוניות אז אף אחת לא תדרוס אותך.

חסד: באמת? אתה תלווה אותי?

רחמים: כן.

איתן: אבל חסד, באמת שאני לא מבין!

חסד: אין מה להבין! יצאנו כמה זמן, היינו כאילו ביחד וזה נגמר! באמת!

איתן: מתי הספקנו להיות ביחד?

חסד: מה?? עכשיו גם לא היינו ביחד?

איתן: זה לא שלא היינו ביחד, אבל, כאילו, מה כבר עשינו, לא היה כלום!...

חסד: לא היה כלום??

איתן: אני מתכוון מבחינה... אפילו לא נתת לי יד...

חסד: טוב, זה מתחיל להעליב.

איתן: למה?

חסד: למה? כי אם הזמן שהיינו ביחד לא נחשב מבחינתך כי לא עשינו סקס - אז אולי עדיף שתתבגר קצת לפני

שאתה מבקש חברות! (חובטת על הקסדה של איתן וחוזרת לרחמים) אז מה אתה אומר?

רחמים: אני אומר מילים.

חסד: כן? ו... תגיד מה דעתך ש... אני מתכוונת... נכון האחיות שלך התאומות?

רחמים: נכון.

חסד: אז מה אתה אומר שאתה תלווה אותי כמו שרצית ונלך אחרי בית ספר לראות אותן? טוב תחשוב על זה. אני

עפה ליום ספורט היתולי. (הוא לא עונה. היא מתחילה ללכת ואז עוצרת) אתה צריך לראות את הבנים נעמדים

בשורה לראות אותנו רצות... פתטי...

יוצאת. רחמים ואיתן נשאר לבד.

איתן: מה אתה מסתכל, גם כן?

רחמים: מתי תביא לי את העוד דמי-כיסים שהבטחת לי?

איתן: מה??

רחמים: אני רוצה לקנות לחסד מתנה.

תמונה 5, זה כלי הנדסי מה שיש לך שם

חצר הבית. תקווה מזדיינת בעמידה עם עוזי. הדיאלוג מתחיל מאוד יומימי. הזיון אגבי, כמעט.

עוזי: כיף לך שבאתי?

תקווה: כן, יו! מזל שבאת! גם משלמת שכר דירה וגם נהנית, מה יותר מזה?

עוזי: אחלה סידור, אה? ותגידי רגע - - -

תקווה: (כמו ברוטינה) אף פעם לא היה לי מישו מאובזר כמוך.

עוזי: באמת?

תקווה: בטח, מאמי. מה זאת אומרת? זה לא אבזור, זה כלי הנדסי מה שיש לך שם.

עוזי: רציני?

תקווה: בטח, מה זה? אתה ענק! אתה מפתח שבדי!

עוזי: (מתרגש מאוד) כן!!!

תקווה: כן!..

עוזי: עוד, עוד כלי עבודה!

תקווה: מה? כן... אתה גדול מאוד...

עוזי: (מרים קולו) עוד כלי עבודה!

תקווה: (מבולבלת לרגע) אתה... אתה פטיש?..

עוזי: כן. פטיש.

תקווה: אתה מזמרה!

עוזי: (ככה-ככה) אהממ...

תקווה: אתה מכסחת דשא?

עוזי: טוב, מה? (עוצר) כלי עבודה, לא גננות. מה פתחת לי פה משתלה? (עדין) כלי עבודה, מאמי.

תקווה: אתה... אתה מברשת צבע?

עוזי: עזבי, נו.

תקווה: אני בכיף אמשיך, עוזי. אתה...

עוזי: שששששש....

תקווה: פומפה!

עוזי: שששששש!

תקווה: פומפה לא טוב לנו?

עוזי: לא! לא טוב לנו!

תקווה: למה? מה רע בפומפה?

עוזי: אפשר שנדבר על זה בפעם אחרת???

הם ממשיכים לתנות אהבים בדממה.

מהצד השני של הבמה נכנסים רחמים וחסד. הם מדברים, לא שמים לב למה שמתרחש בחצר הבית.

רחמים: ואז מפקד המשמר ראה את שרת החצר ואמר לה... הי, הנה אמא שלי!..

רחמים וחסד מבחינים באקט המיני ועוצרים. חסד נאלמת דום, מזועזעת עד עמקי.

רחמים: אמא.

תקווה: רחמים... מה אתה עושה פה?

רחמים: באתי לבקר. מה את עושה עם המלך?

עוזי: אמא עובדת. זה משרד.

תקווה: (מורידה כאפה לעוזי) משחק.

רחמים: איזה משחק?

תקווה: אני... אני אומרת לעוזי שמות של כלי עבודה -

עוזי: ואני צריך לנחש איזה כלי היא הכי אוהבת!..

רחמים: כן?

עוזי: כן.

רחמים: אז איזה כלי את הכי אוהבת?

עוזי: (מתעלם) טוב, אני אה... אז... ביי. ביי. (מתחיל להתרחק. לתקווה, בפרגון) מבחינתי החודש הזה אנחנו

סגורים...

עוזי יוצא.

רחמים: זה מין משחק?

תקווה: כן.

רחמים: חסד, את רוצה גם לשחק?

רחמים: עוזי מה אתה רוצה?

עוזי: תראה, תגיד לאמא שה... התקשרו מהבית-ספר של הילדה הבלונדית ההיא וזה עשה מה זה בלגן... עירייה ומשטרה ורווחה ו... כל ה... שטויות האלה.

תקווה: שטויות. שטויות. חיים של בני אדם זה שטויות.

עוזי: (מנסה שוב ליצור קשר עם תקווה) זהו אז... ברוך השם, עכשיו...

רחמים: אנחנו לא מרביצים, עוזי. רק מלטפים.

עוזי: מה?

רחמים: אנחנו לא מרביצים. רק מלטפים.

תקווה: ילד אהוב שלי...

עוזי: שמח לראות ש... בסוף מסתדרים, אה? (מחייך) גם לי יש משפחה, את יודעת...

תקווה: שיהיו חולים.

עוזי: (לא קלט מה היא אמרה) תודה. תודה רבה. בשמחות (מרים ידו לשלום).

עוזי יוצא, מסתיר את בושתו עם חיוך מלאכותי.

תקווה: (מסננת) שתחטוף איידס בעיניים יא מניאק.

רחמים: מה, אמא?

תקווה: אני לא יכולה כבר עם הקור הזה! קפא לי ה...

רחמים: (מביט אל הקהל) כך או כך, יקירי, שנתיי בקרן הרחוב לא היו רעות כלל ועיקר. כי כשהנמיכו הימים

והלילות טיפסו-עלו, הייתי פוסע עם שלוש אהובותיי היקרות לי מכל, אל עבר הארמון הקרוב. שם, מול תיבות דואר

וקירות מנומרים מגלגלי-אופניים, בילינו לילותינו, תמיד שקטים וחסרי דאגות, עטופים בשמיכת אגדות.

תקווה: תחת! התחת קפא לי!

רחמים: אמא, אבל לא קר עכשיו.

תקווה: עוד פעם אתה עם ה"לא קר" שלך?

רחמים: (מגיש לתקווה כוס גשם) קחי, אמא. תה חם. לך ולבנות.

תקווה שותה מכוס הגשם כאילו היה זה תה חם ומהביל.

תקווה: סליחה, עקשנית קטנה, שאני אעשה לך פו? (נושפת).

מערכה שנייה - שנה לפני כן

עוזי

קומדיה קודרת

חמש הדמויות:

1. עוזי בן 45
2. רחמים בן 5 וגם בן 44
3. תקווה בת 39
4. גברת קלשון בת 70 (תשחק על-ידי השחקנית שמגלמת את חסד)
5. סער בן 30 (ישחק על-ידי השחקן שמגלם את איתן)

תשע התמונות:

1. זה הכול כימיקלים טבעיים
 2. עטלפה בלי כנפיים
 3. לרבות חתולות גז
 4. חתולות זכרים
 5. מדביר אבל בלי צער
 6. פלוס זה שמינוס הכנסה
 7. תובעות רחמים מהעוברים וההולכים
 8. חסר דרכים הומניות למות
- תקווה וסער
רחמים ועוזי
עוזי וקלשון
תקווה וסער
סער וקלשון
עוזי ותקווה
עוזי, קלשון, תקווה ורחמים
רחמים, סער, עוזי, תקווה וקלשון

תמונה 1, זה הכול כימיקלים טבעיים

תקווה יושבת מאחורי שולחן משרדי, לבושה כפקידה של אגף ההדברה. סער מדבר בטלפון אשר בשולחנה.

סער: טוב, בסדר, הבנתי אותך. תגיש את התלונה שלך, מה אתה רוצה שאני אגיד לך? עוד פעם שאני אגיד לך שאני המנהל?! (חוסם את השפופרת ומסנן) כוס אוח'תוכ ערס... (ונובח) מעליי? רק ראש העיר מעליי. אתה מוזמן לדבר איתו, ואתה יודע מה? אם אתה מצליח לתפוס אותו, תגיד לו שסער דמים מחפש אותו בנר (מקשיב. מופתע) ברזל? זה אתה? מה עוד פעם אתה עם ההתחזויות שלך? לא, כי באמת אני מחפש אותך בנר, אתה לא חוזר אליי. (מקשיב) בטח, בטח. גם פה... עמוס לאללה עכשיו, כמו שאתה יודע. (מקשיב) כן, בטח, דבר. (מקשיב) מי?? היא עובדת מצוינת, תאמין לי. כן, יש בעיה בתודעת, נכון.. כן. אני אדבר איתה. (תוקע בה מבט) תהיה בטוח שאני א' אדבר איתה, ב', אני אבהיר לה, וגי היא תחדל מלהתקיים. (סער מקשיב. תקווה נבהלת. סער מבהיר) ההתנהגות, ברור. אוקי, ברזל. אני צריך... (ומסיים במהירות:) ביי ביי יאללה פטיש ביי, מסמר ביי. תהייה בריא. תמסור דש ללהבה (מלעיל).

תקווה: איזה ברזל?

סער: ראש העיר ברזל. תקווה בשביל מה אני משלם לך משכורת? בשביל מה?? רק אתמול אומרת לי אשתי: "סער, אם אתה עוד פעם בא הבית ככה עצבני - עדיף כבר תישאר בחוץ". במקום לעבוד בכיף, לתת שירות עם תודעת, את... לא יודע מאיפה את מביאה את כל השטויות האלה שלך!

תקווה: שירות עם תודעת לא אומר לתת לאזרח מה שהוא מבקש. לפעמים אנשים מבקשים דברים ש - - - סער: אנשים? זה כולל את ראש העיר? את יודעת מה תקווה? אני אעשה איתך עסק. בואי צאי בקמפיין, תיבחרי לראשות העיר - ותעשי מה בא לך. וולאק מילה. מילה לא תשמעי ממני. אבל עד אז?

רגע.

תקווה: סער, אני צריכה רגע משהו.

סער: מה?

תקווה: זה ממש לא נעים לי לבקש את זה, אבל...

סער: נו.

תקווה: אני לא מוצאת מישהו שיחתום ערבות. על הדירה החדשה שאני שוכרת.

סער: מה? מה? מה זה שייך עכשיו אבל?

תקווה: סתם, היית באמצע משהו?

סער: בטח שהייתי באמצע משהו.

תקווה: אה, סליחה.

סער: הייתי באמצע... את ראית מה נהייה מהשכונה הזאת?

תקווה: ראיתי. פה ושם רואים איזו חיה מסתובבת. מה הטרגדיה הגדולה?

סער: את בכלל שומעת מה את מדברת?..

תקווה: סער, אתה לא מבין שחיות מזיקות הרבה פחות מכל ההדברה הזאת שאתה שופך כאן?

סער: (מביט בה, חושב מה לענות. לבסוף כובש את כעסו בקושי ועונה ללא הרמת קול) דוקטור תקווה היקרה.

תעשי לי טובה, כן? אני לא מדבר איתך על איזה... אנא עארף... חתולת בית תאומה סיאמית. א' כל זה ג'וקים. ב'

כל זה חולדות. ג' כל חתולות-זבל. ד' כל יונים! ה' כל - - -

תקווה: חיות אז מה?

סער: כלבים. ו' כל קיפודים, זין על התנים! זה התוכים הירוקים האלה שאוכלים לראש העיר ת'פרחים ההולנדים

של המעגל תנועה בכיכר הטבח. זה הנמלות שנכנסות לתוך הברזיות החדשות ששמו עכשיו בשדרות הנמק.

שלשום בלילה חמותי הולכת ברחוב, תנשמת יורדת לה על הראש, את יודעת את זה? זה נהייה כאן ספארי.

סוואנות נהייה כאן. אפריקה!! ואנחנו! אנחנו שאמורים להגן על האזרח מה עושים? ואת יודעת מה הכי מאכזב

אותי, תקווה? את יודעת???

תקווה: נו מה!?

סער: שמכל הכוח אדם הלא הכי איכותי, זה אני אומר לך, ככה בינינו, כן? שיש לי כאן – דווקא את היית צריכה

להתבלט לטובה. דווקא את.

תקווה: אז אתה חותם לי?

סער: מה?

תקווה: על הערבות, נו...

סער: מה את... אני.. אפשר להשתגע, תקווה. באמת. אני מדבר איתך עכשיו על... על המבצע הדברה הכי גדול

בתולדות המדינה הזאת. עם כל הכבוד, כן? אל ת...

תקווה: אתה יודע שאם זה לא היה ממש דחוף לא הייתי מבקשת.

סער: מה, את לא מבינה שהראש שלי לא שם כרגע? באמת!

תקווה: מבינה, בטח. מה זה בכלל עובדת מסורה עם ותק של חמש שנים? שמגדלת לבד ילד? הרבה יותר חשוב

להרעיל את כל השכונה הזאת.

סער: מה אמרת??

תקווה: אתה לא מבין שהרעלים האלה בסוף יחזרו אלינו?

סער: איזה רעלים, איזה?? זה הכול כימיקלים טבעיים!

תקווה: סער אתה בכלל מקשיב לעצמך?

סער: עכשיו את מוציאה מיכלית ומתחילה לפזר. (לטלפון שלו) חנית! תכיני מכתבים לאזור 50, על הבוקר תשלחי

אותם אקשפרץ (סוגר את הטלפון). עכשיו, את שומעת? אני הולך לקפוץ לשכונה בקרוב. אני מוצא זבוב חי - זה

הסוף שלך!

סער קם בזעם ויוצא. תקווה נשארת מבוהלת.

תמונה 2, עטלפה בלי כנפיים

רחמים עומד, בידו קופסת נעליים והוא משחק עם חיה בלתי נראית הנמצאת בתוכה.

נכנס עוזי. בידיו סלי קניות והם נתקלים ברחמים שהופך מיד לילד בן 5. הסלים מתפזרים ומתוכם יוצאות קופסאות שונות של מצרכי מזון, אך הן כולן פתוחות וריקות. עוזי נבוך, ממחר לאסוף את הקופסאות ולהחזירן לסלים. רחמים עומד במקום משתאה, אוחז בידיו קופסת נעליים.

רחמים: עוזי למה תמיד יש לך סלים?

עוזי: קניות. למה... מה מה יש לך שם?

רחמים: זה עטלפים. קיבלתי אותם מתנה מאימא ליוםולדת חמש.

עוזי: עטלפים? תן לראות (הוא מציץ פנימה ונרתע אחורה בבהלה) איכס! זאת חולדה!

רחמים: זה עטלפה בלי כנפיים. רוצה לדעת איך היא הגיעה לכאן?

עוזי: מה אתה נוגע בה, תגיד לי? זה מביא מחלות.

רחמים: מתי שאימא הייתה בעבודה, אז איזה אזרח אחד שהוא כעס שאימא וכל הפקחים האחרים לא עושים את העבודתם שלהם, אז הוא שם לה על השולחן עטלפה בלי כנפיים שנדבקה על המלכודת דבק שלו.

עוזי: מה, ככה שם לה אותה במשרד? חיה?

רחמים: כן. ואימא הייתה צריכה לחתוך לה את הרגליים בשביל להציל אותה.

עוזי: מה, והיא ככה? נתנה לה, ה...עטלפה?

רחמים: אתה יודע למה? כי החיות מתי שהם יודעות שאתה עושה איזה משהו לטובתם שלהם, אז לא איכפת להם שכואב. אתה רואה כאן? פה היו לה את הרגליים שלה.

עוזי: (נגעל מאוד) מסכנה!..

רחמים: היא לא מסכנה. אתה יודע למה? כי אימא שמה אותה בקופסא ונתנו לה אוכל ואחרי כמה ימים היא עשתה ככה וכל התינוקות העטלפים יצאו לה מהבטן ואז היא נהייתה שמחה. בא לך לראות? הנה, תסתכל כאן אתה רואה? זה גור עטלפה קטן שהוא שותה את החלב מהציצי של אימא שלו.

עוזי: (נגעל) איזה חמודים! וואי, וואי, אם הבן שלי היה מביא לי משפחה כזאת...

רחמים: אז מה היית עושה?

עוזי: הייתי... יאללה. תגיד לאמא שתדבר איתי, טוב?

עוזי יוצא.

רחמים: טוב! (והופך למבוגר) החיים הם כמו... תראו, ילדים. פעם אנשים היו פשוט חיים. זה היה פשוט קורה. לעומת זאת היום? היום אתה חייב לעשות המון - המון פעולות בשביל רק לחיות.

עוזי נכנס.

רחמים בן 5.

עוזי: אני... זה לא רק המשפחה שלי.

רחמים: מה?

עוזי: הקניות. הסלים. יש גם איזו זקנה אחת שאני מטפל בה. דואג לה, מסדר לה, מה שצריך.

רחמים: מה צריך?

עוזי: זהו, אז... אתה יודע, גם כשנדמה לך, לפעמים, שיש בעיות וזה... בסוף הכול... הנה, תראה אותי, למשל.

רחמים: אני רואה אותך.

עוזי: זהו, אז... אני... יש לי משפחה. אישה, ילדים.

נכנסת תקווה.

תקווה: מתוק שלי! (לעוזי) הי. (לרחמים) איפה היית? אמא דאגה לך!

רחמים: אני הולכתי להתבודד כי כל היום הייתי בבית וכבר רציתי לצאת לשחק ואת כל הזמן לא הגעת.

עוזי: חמוד, חמוד, הילד.

תקווה: אין ילד חמוד יש ילד שחמוד לו.

עוזי: כן, אה?

תקווה: טוב, תגיד שלום יפה לעוזי. כבר ממש מאוחר. (מתחילה לצאת)

עוזי: מה עם הערבות? (תקווה נעצרת) זה ממש לא נעים לי, נשמה, אבל... הבטחת לי חודש שעבר מתי

שנכנסתם שתוך כמה ימים את מוצאת לי מישהו. הזמן עובר ו...

תקווה: אני עובדת על זה.

עוזי: את זה כבר אמרת לי.

תקווה: (מתפרצת) אז מה אתה רוצה ממני עכשיו?

עוזי: לפעמים אני מרגיש שזה הכול כמו איזה... קן נמלים, תקווה. תעשה את התפקיד שלך וכולם יהיו מבסוטים.

אבל אם בטעות הגעת לקן אחר? ווא ווא... ישר כולם קופצים עליך.

תקווה: (בחיוך) מה זה, עוזי, מישהו שילם לך עם ספר שירים?

רחמים: עוזי מה ביקשת מאמא שלי?

עוזי: מה? שתחתום. על... ערבות. אתה יודע מה זה ערבות?

רחמים: כן.

עוזי: מה זה?

רחמים: לא יודע.

תקווה: טוב. יאללה, כבר ממש...

עוזי: שנייה, רגע. אם קשה לך עכשיו ל... בואי נשב לאיזה קפה מתישהו, נמצא איזה... סידור. או משהו.

תקווה: תגיד לי, לא סיפרת שאתה נשוי וזה?

תקווה אוחזת בידו של רחמים והם מתחילים לצאת. עוזי עוצר אותם.

עוזי: הכי חשוב בחיים זה איך אתה לוקח הכול. נגיד הזבוב שמתיישב על ערימת צואה, תסלחי לי על הביטוי? הוא

מבחינתו? מסניף כרגע זר של נענע.

רחמים עובר לקדמת הבמה, הוא הופך למספר המבוגר.

רחמים: ביום ההוא הניח עוזי לתקווה והלך לו אל ביתו. בודד. הוא - - -

עוזי מתקדם ומסתיר את רחמים. רחמים מופתע מאוד. עוזי פוער עליו עיניים שיפנה לו את הדרך. רחמים נסוג.

עוזי: ביום ההוא נאלץ עוזי להשאיר את תקווה ואת בנה הקטן, רחמים, ללא העזרה שחשב בדיוק להגיש להם, והלך לו חזרה אל משפחתו שלו. שחיכתה לו בקוצר רוח. ביום ההוא. תבינו, עוזי מעולם לא טען שהוא לא עושה טעויות לפעמים. בן אדם. כמו כולם. אז נכון, שלפעמים, כשהיה לו קצת... איך לומר? צריך להבין, ילדים, שזאת הייתה תקופה מאוד-מאוד מורכבת בשביל עוזי. כולם תמיד מסתכלים על אלה שבאים לגבות כאילו הם איזה עקרבי-הון אכזריים, אבל גם הם, בסך הכול, מנסים לשרוד, כמו כולם. גם אצלם בבית יש ילדים קטנים. גוזלים. שפותחים את הפה ומבקשים מאימא ואבא שיזרקו שמה איזה... תולעת. או משהו.

רחמים פוסע קדימה מסמן לעוזי "מה קורה?!"

עוזי: עוזי! עוזי. עוזי. עוזי.

תמונה 3, לרבות חתולות גז

הדירה של גברת קלשון. היא יושבת או שוכבת במיטה. עוזי מסדר, מנקה וכד'.

קלשון: שמת את האוכל לחתולים?

עוזי: כן, בטח. בפיינה הקבועה, ליד הבלון גז.

קלשון: אכלו?

עוזי: טרפו. (מגיש לה מעטפה) אה... זה שלך... כולם שילמו חוץ מהמרובת בגידם 6, והשני גמורים במקלט בגידם 9. אבל אני... לא לדאוג, קיבלו את האזהרה שלהם.

קלשון: מה עם הערבות של ה... חד הורית בגידם 2?

עוזי: עובדים על זה.

קלשון: זה כבר חודש שני שלה, לא?

עוזי: כן, אבל היא... תראי. לשלם ממש אין לה בעיה. יש לה עבודה קבועה בעירייה, מסודרת וזה. רק הערבות, קצת מורכב שם. (היא באה לענות) בינתיים. בינתיים, גברת קלשון.

קלשון: אני מקזזת לך את הסכום של הערבות.

עוזי: נו באמת...

קלשון: אני אמרתי לך לקחת את החד הורית הזאת??

עוזי: זה סכום גדול... איך אני אמור בינתיים ל...?

קלשון: זה לא מעניין אותי.

עוזי: (מסנן) שום דבר לא מעניין אותך.

קלשון: מה אמרת?

עוזי: כלום.

קלשון: אז אל תתחצף. יש לך בעיות - הגדל את הכנסות הבניינים וגזור מזה את הקופון שלך.

עוזי: מה, כמו שהשכרנו את המקלטים? (היא מהנהנת) מה... אני אמור... השכרנו כבר כל מה שאפשר, מה...?

מה אני אשכיר ת'... ת'חדרי מדרגות? (היא מביטה בו במבט מאשר) אני... אני אבדוק מה אפשר ל...?

קלשון: כן. (רגע) אני לא צעירה, עוזי. אל תשכח.

עוזי: למה שכחתי?

קלשון: רק אומרת. וכשיגיע יומי יישאר יותר מה מלמי. שמת להם גם את האוכל הרטוב?

עוזי: (לוקח לו שנייה להבין על מה היא מדברת) אה, כן.

קלשון: צריך לערבב את הרטוב עם היבש וגם - - -

עוזי: לשים מים.

קלשון: ולשים בצ'ל. עכשיו עם החום הזה, הם יכולים בקלות... במיוחד לגורים - - -

עוזי: כן, הם באו אליי ראשונים, אלה. עשו לי ככה (מחכך ראשו כחתול).

קלשון: (זורחת לרגע) כן?

עוזי: בטח, מתים עליי הקטנים האלה...

קלשון: אתה שילמת?

עוזי: אני? את השכר-דירה? (היא לא עונה. הוא נעלב) כמו תמיד, מה? אני תמיד מתחיל את הגבייה מעצמי.

קלשון: רק אל תשכח. שאתה תמיד הגבייה הראשונה.

עוזי: (מושיט לה מעטפה עירונית, היא לא מסתכלת) זה היה בתיבה.

קלשון: (לא מושיטה לעברו את ידה) נו.
עוזי: (פותח את המעטפה, מכחכח ומתחיל לקרוא במכתב) ...הגברת לביאה קלשון, שדות הקטל 13. על פי הסמכות שניתנה לעירייה בחוק מתוקף - - - קלשון: לא מעניין.

עוזי: בטח. (קורא, ממלמל) מבצע הדברה לרווחת ולצהלת דיירי אזור 50... בתוקף סמכותי כמנהל אגף ההדברה... רחב היקף.... הכולל את כל החי בשטח המרחב הציבורי... כל סוגי החתוליים, לרבות חתולות גז (החתולות שנוהגים להאכיל ליד הבלוני גז)

עוזי עוצר, מביט בה, היא עוצרת עצמה מלהשמיע קול.

עוזי: אדם או גוף אשר ייצא מסתיר או מאכיל... על פי העונשים הקבועים ב... הוראה זאת תיכנס לתוקפה בתאריך...

קלשון: עוד כמה ימים?

עוזי: (מסתכל בצו) זה יוצא עוד... (סופר באצבעותיו - 1, 2 ואז - 3. ומרים את מבטו בחשש אליה)

תמונה 4, חתולות זכרים

תקווה במשרדה, מדברת בטלפון.

תקווה: הבנתי, אדוני. אני רושמת, בטח. (לא רושמת כלום) כתובת? האומללות 48. עכשיו ספר לי מה בדיוק ראית. חזיר בר, אהה. זכר או נקבה? אני צריכה ללמד אותך? כן. זה בדיוק כמו אצלנו. ובנוסף שלוש חתולות גז. (מקשיבה) בטח, הכול רשום. טוב, תראה, קצת עמוס אצלנו עכשיו, כמו שאתה יודע, אבל אני אשלח ניידת הדברה בהקדם. תודה וביי. אה, סליחה? אתה עוד שם? כן. רק עוד משהו קטן - תוכל, עד שהניידת מגיעה לשים איזה דלי מים לחיות? פשוט מה זה חם עכשיו. הלו? הלו?

נכנס סער.

סער: עם מי דיברת עכשיו?

תקווה: (נבהלת וסוגרת את הטלפון) מה? עם אזרח.

סער: ומה הוא רצה?

תקווה: את ה... דברים הרגילים.

סער: מילאת דוח? (היא משתהה) אני שואל שוב, תקווה. מילאת דוח? (עושה קול) איך אני יודע אם זה חזיר או

חזירה? מה, זה אותו דבר כמו אצלנו?

רגע.

סער: זה איתי דיברת. אז אני שואל שוב, איפה הדוח? קחי את הדברים שלך.

תקווה: שנייה, שנייה רגע.

סער: זהו. עכשיו זה נגמר.

תקווה: סער, תקשיב רגע, נו!

סער: אני גמרתי להקשיב.

תקווה: אני... יש לי... רחמים.

סער: שום רחמים. רחמים נגמר! תעופי מהמשרד הזה עכשיו. שמעת אותי?

תקווה: נשמה, אני מאחלת לך שתיכנסו להריון, אבל עד שזה יקרה...

סער: עד שזה יקרה אין לי מושג מה זה ילדים, נכון? אז א' כל שמעתי את השטות הזאת אלף פעם. וב' כל זה לא

מעניין אותי כבר. מצדי יהיו לך עשרים ילדים, את שומעת אותי?

תקווה: אבל...

סער: אווט!!!

תקווה לא קמה. סער קם אליה, מחזיק בזרועה ודוחף אותה החוצה.

תקווה בדרך החוצה.

סער: עצרי, עצרי.

תקווה עוצרת.

סער מתקרב אליה. הוא מרים את ידיו אליה ופורם את כפתורי חולצת המשרד שלה. תקווה קופאת. סער מסיים

לפרום ולקח את החולצה.

סער: את א' שקרנית. וב' בוגדת. וג' אני עוד פעם רואה אותך מסתובבת כאן, אני מדביר גם אותך, שמעת אותי?

רחמים נכנס.

השניים קופאים במקום.

רחמים: והרגע הזה - הרגע הזה, בו הושלכה אמי מעבודתה, הפיל את כל אבני הדומינו שסידר הגורל בקפידה במשך זמן כה רב. זאת ועוד. מעגל הדומינו עתיד אף להתעקל ולחזור אל זה שדחף את האבן הראשונה וגם עליו

להוריד אחת כבדה כזאת, משיש. אבל... כל זה ייקח עוד זמן רב. ילדים חמודים. כמה נחמד היה לחיות מבלי

שידעתי אילו תכנונים זדוניים עוד מתכנן לו הגורל. כמה נחמד לחיות. עכשיו. למרות הכול. לא?

תמונה 5, מדביר אבל בלי צער

גברת קלשון בחצר הבית. בידיה חטיפים לחתולים.
נכנס סער ומניח מלכודות.

קלשון: מה אתה עושה כאן?

סער: מה את עושה כאן?

קלשון: זה הבניין שלי, חוליגן.

סער: זאת העבודה שלי, זקנה.

קלשון: להרוג חתולים?

סער: להדביר.

קלשון: רק מחר האיסור נכנס לתוקף!

סער: סיור מקדים.

קלשון: זה לא חוקי! תן לי את השם שלך!

סער: סער דמים. מנהל אגף ההדברה. את מוזמנת להתלונן עליי אצלי.

קלשון: רוצח. תלך או שאני אקרא לבעלי.

סער: בעלך או בא-עלייך? (צוחק)

קלשון: מה אמרת???

סער: את קלשון, לא? (היא לא עונה). זאת עיר גדולה, אבל שכונה קטנה. את נדבקת לסיפורים, כמו שהבן שלך נדבק לסלים.

קלשון מסתערת עליו, אך הוא תופס את ידיה בלא כל קושי.

סער: את לא מבינה שכל העיר חולדות?

קלשון: תשאיר את החתולים, לא יהיו חולדות.

סער: ומי ידביר את החתולים?

קלשון עונה בנאמבר קטן.

קלשון: אתם מרעילים חתולים בכימיקלים

שמתים בייסורים.

הציפורים אוכלות ת'חתולים

הן מתות בייסורים.

החתולים אוכלים ת'ציפורים
ומתים בייסורים.
כל אחד מהם עולם ו...

סער: (מצטרף) על איזה ייסורים דיברת? זה כולה קצת חיות.

קלשון: זה לא חיות, זה חתולות.

סער: אל תעשי לי בעיות.

מת על הזקנות בלות האלה

חבורה של הזויות

כי שום אדם וגם שום כלב

לא חשוב כמו חתולות

קלשון: זאתי חיה טהורה

סער: זה חרטא

קלשון: שלא כמו פקיד עירייה

סער: אוי סבתא...

מעניין אותי מאוד גברת לראות כמה סבלנית

תישארי כשחתולות פתאום משום מקום ירוצו לך לחצאית

וכמה רגועה תישארי אני לא יודע

אם תעקוץ אותך חולדה בכל ביקור בפח צפרדע

בטוח שתרוצי אז כמו צ'יטה דוך אליו

תבכי לי "סער, סלח לי, סער, לא הבנתי מחיי"

קלשון: ומה, אדוני, עם מצוות "לא תרצח"?!

סער: חיה מדבירים או שוחטים. בתנ"ך.

קלשון: יש מצווה אחת נוספת.

זה צער בעלי חיים.

סער: אני מדביר אבל בלי צער.

אני מדביר מאוד נעים.

קלשון: אני מוכנה לשלם סכום גדול

סער: בבקשיש?

קלשון: לקנות קצת חיים. זה הכול.

סער: זה מביש!

טוב יש לי עבודה, אז אל תפריעי לי זקנה

קלשון: מבטיחה שלא אפריע, אז רק בקשה קטנה:

עוזי: תקווה אני מבין שזה לא הזמן הכי טוב, אבל את כבר באמת בפיגור רציני. תאמיני לי, נשמה, אם לא את – כבר מזמן היינו עושים לך רילוקיישן לחדר-מדרגות.
תקווה: יש בעיה, עוזי.
עוזי: מה הבעיה, נשמה?
תקווה: הבן שרמוטה פיטר אותי.
עוזי: מי, סער? (תקווה מהנהנת) טשטשש... ככה לפטר עובדת עם ילד קטן בבית... מה אני אגיד לך, תקווה? את יותר מדי טובה בשבילם, תאמיני לי.

שתיקה מביכה.

תקווה: טוב, אני חייבת לעוף. הילד לבד בבית כל היום.

תקווה מתחילה ללכת.

עוזי: תראי. את בחורה עם הרבה נכסים, כן? אז אפשר לחשוב על דרכים לבוא לקראתך גם אם את קצת קצרה, נגיד עכשיו ב...
תקווה: (נעצרת) אה כן? (מחזיקה את עצמה) מה זה תודה, עוזי.
עוזי: בכיף, למה לא? כשאפשר לעזור? בייחוד שאת אישה-אם-חד-הורית...
תקווה: תודה.

והיא מסתובבת שוב ללכת.

עוזי: אז אני אומר. בזכות הילד ובזכותך את, נשארתי בדירה. אבל עכשיו שגם ככה יש לך חוב, נשמה, פלוס זה שמינוס הכנסה...
תקווה: אני... אמצא עבודה, עוזי. אני... (מסתובבת)
עוזי: אז אני אומר. אישה יפה כמוך...

תקווה נעצרת.

עוזי: פשוט ש... את מבינה, נשמה? כולם עושים את העבודה שלהם?
תקווה: (מחזיקה עצמה לא לבכות) עוזי. אני עוד שנייה מקיאה מהריח. אפשר שנדבר פעם אחרת?

עוזי: אפשר, בטח. אין לחץ. פשוט שקשה לתפוס אותך. את לא בבית, לא עונה לטלפון... אני מצטער שזה ככה, בא לך הכול ביחד, אבל... את מבינה את הצד שלי, כן? גם לי יש משפחה להאכיל. איך הקטן שלי אומר? תקווה: (מסתובבת בזעם) איך הוא אומר? עוזי: מה?..

תקווה: איך הקטן שלך, אומר, עוזי? אה? איך הוא אומר?? כמה ילדים יש לך, עוזי?

עוזי המום, מתחיל להתרחק.

תקווה: ואתה יכול לזרוק כבר את הסלים האלה שלך. זה גם כן מיותר.

עוזי: (מתקרב אליה באלימות) מה אמרת?

תקווה: פעם היית הולך עם קופסאות מלאות. כבר אין לך כוח, עוזי. הזדקנת. עכשיו הקופסאות ריקות, אבל זה לא משנה. גם קופסאות מלאות לא יביאו לך משפחה.

עיניו של עוזי רושפות זעם. הוא מאגרף את ידו ומתקרב אל תקווה.

תקווה חסרת אונים. היא פותחת את שמלתה וזאת נושרת מעליה, מותירה אותה בלבניה מפוחדת ומשלימה עם גורלה. עוזי מאט את צעדיו.

עוזי: (בזעם ובלחש, מצביע על מכנסיו) את יודעת מה יש לי פה? לום. את קולטת מה זה?

הוא נעמד לידה, ידו נשלחת אל חזה.

חושך.

תמונה 7א', תובעות רחמים מהעוברים וההולכים

נשמעות יללות חתולים ונביחות כלב. רחמים פונה לקהל.

רחמים: הרחובות המשיכו להתמלא בחיות. בהתחלה חיות, אחר-כך פצועות ובסוף מתות. אלה שהיה להן את הגן של האומץ להתקרב לבני-האדם, היו הולכות ותובעות רחמים מהעוברים והפוסעים.

עוזי נכנס לביתו עם השקיות. הוא פותח את הקופסאות הריקות ומביט בתוכן בייאוש. נשמעות שריטות בדלת. עוזי קם אליה בבת אחת ופותח אותה בתקווה. מבטו יורד מטה והוא מתמלא זעם וזורק לעבר הדלת קופסה ריקה. נביחות נשמעות מהדלת ועוזי טורק אותה חזרה בפחד, מתיישב, טומן ראשו בידיו ומתייפח.

תמונה 7ב'

גברת קלשון יורדת אל חצר הבניין בלילה. היא קוראת לחתולים, שמה להם אוכל ומים, אך הם אינם באים. היא מסתכלת מבעד לבלון הגז ועיניה מתמלאות אימה.

תמונה 7ג'

רחמים משוטט ברחוב. הוא רואה צלליות פקחים שבאים לפזר רעל וללכוד חיות. נשמעות צעקות הפקחים "הנה הוא, תתפוס אותו!!! תתפוס אותו!!! " ולאחר מכן קולות מאבק של חתול, יללות, מכות ושקט. רחמים נחרד. תקווה רצה, מגיעה אליו ומחבקת אותו.

תמונה 8, חסר דרכים הומניות למות

עוזי מגיע אל הגברת קלשון. היא במיטתה, עיניה עצומות. הוא שפוף מתמיד.

עוזי: גברת קלשון? הבאתי את האוכל של החתולים... הם לא... התחילו בכל העיר ל... אבל בכל מקרה, אמרתי בטח הצלחת להחביא כמה... את כמו שאני מכיר אותך... גברת קלשון? גברת קלשון?

עוזי מתקרב אל הגברת קלשון. הוא מביט בה ונחרד. הוא שולח את ידו לגעת בה. ידו קופצת חזרה בבהלה.

עוזי: לא... לא! בבקשה לא... לא!!! (הוא מוצא מכתב על המיטה) אימא!..

נכנס רחמים.

רחמים: עוזי חיבק את אמו. בפעם הראשונה בחייו. את כל רחוב הגידם היה לה לגברת קלשון, עשרים בניינים, ובכל בניין בין שש לעשר דירות. עוזי המשיך לשלם לה שכירות באחת המעופשות שבהן עד יומה האחרון. עוזי: איש אחד אנס אישה אחת בגן הציבורי וכך באתי לעולם. באיומי סכין אנס. אז קראת לי "עוזי". ציפית שהטמפרטורה של הנשק תנצח. תמיד התעקשת להזכיר לי איך נוצרתי, הרבה לפני שידעתי שאסור לי לקרוא לך "אמא". ברחובות היום מסריח מוות. ו... אז אמרתי: היום אני אקרא לך "אמא" ושיקרה מה שיקרה. שתפטרי אותי. שתזרקי אותי מהבית. ודווקא היום... כבר איזה כמה זמן שהחד הורית מהגידם 2 עושה לי קר בקיץ ושמח בסתיו. וכשסוף סוף הייתי איתה, היא רק שונאת אותי יותר. סליחה, תקווה. זה לא היה מזלזול, להיפך. להיפך, נשמה. הכי להיפך. צדקת, אבל. אין לי משפחה. עכשיו גם אין לי אמא. אפילו לחולדות יש קהילה. איזה מין חיים אלה?

רחמים: עוזי רץ לרחוב שם הרעל התגלגל כמו זבל. מי שמאס בחייו, מצא עצמו בתקופה נהדרת של שפע הזדמנויות.

עוזי ברחוב. הוא מרים דבר מה מהרצפה ומקרב אותו אל פיו.

נכנס סער. הוא מבחין בעוזי ורץ אליו. עוזי מנסה לבלוע, אבל סער עוצר אותו, נאבק בו ומכריע אותו.

סער: מה אתה עושה, תגיד לי?

עוזי: עזוב אותי! עזוב אותי!!!

סער: עוזי, מה השתגעת?

עוזי: יא חתיכת זבל! לא רק שזרקת לרחוב את תקווה, עכשיו אתה גם רוצח את גברת קלשון?

סער: רוצח?.. מה, אתה רוצה להגיד לי... מה קרה?

סער מביט בעוזי. עוזי משפיל מבטו.

סער: איזה חרא... אני לא מאמין... אוף... אני מצטער לשמוע, אחי. תדע לך שהצלתי לה איזה ארבע חמש גורים,

רק לא הספקתי לתת לה אותם, תראה מה זה החיים האלה...

עוזי: טוב, גמרת לבכות?

סער: אה?

עוזי: גמרת לבכות לי? התאבלת? יופי. עכשיו תעזוב אותי ותן לי גם למות! (מנסה להשתחרר) תן לי למות!!!!

סער: (מחבק אותו) אחי, תירגע. תירגע!

עוזי: סער. סער!

סער: מה?!

עוזי: אתה מכאיב לי ביד, נו...

סער משחרר מעט ועוזי מייד עט על פיסת הרעל, אך סער שוב משתלט עליו בזמן.

סער: תגיד לי אתה מפגר??? א' כל תעבור את התקופה הקשה הזאת ותראה שדברים יסתדרו. ב' כל, אתה יודע

מה ברזל יעשה לי אם איזה מישהו יאכל הדברות וימות מזה? את כל הפרויקט היפה הזה אתה עלול לטרפד.

עוזי: טוב, יאללה, סע...

סער: חסר דרכים הומניות למות, בחיאת עוזי?

סער רואה את המכתב בידו של עוזי. על המכתב כתוב "צואה".

סער: צואה?

עוזי: צוואה.

סער: אה. מה, זה סגור! לא מעניין אותך לפתוח?

עוזי: לא.

סער: אומרים חצי שכונה שלה.

עוזי: מעניין לי ת'סבתא.

סער חוטף לעוזי את המכתב ופותח. עוזי מתעצבן קצת, אבל זה גם לא כזה משנה לו. הם קוראים.
נכנסת הגברת קלשון.

קלשון: לכל מאן דבעי. אני מורה בזאת שכל הדירות שבבעלותי יועברו לאחר מותי לעמותת "חיים בזבל" למען חתולי הרחוב. בני יחידי, עוזי, יוכל להמשיך לגור בדירה ברחוב הגידם 7 עד מותו ללא תשלום שכר דירה. ואולם, לאחר פטירתו של עוזי, תועבר גם דירה זאת לעמותת...

עוזי מסרב להאמין. הוא מתמלא זעם. סער מתפלא. עוזי מביט בגברת קלשון וקורע לאט לאט את המכתב.
גברת קלשון יוצאת חפזית ראש. עוזי מתחיל לצאת.

סער: לאן?

עוזי: לחיות.

רחמים: וכך הציל סער את עוזי. עוזי קלשון הפך לבעלים של אימפריית הנדל"ן של אמו עליה השלום. ואילו אימי, עליה הברכה -

תקווה נכנסת עם בטן הריון קטנה.

עוזי חוזר. תקווה קופאת במקום.

עוזי: אה... ומה שראית, עם הצוואה וזה - הכי עדיף תשכח מזה. (מסתובב, חוזר) אתה רוצה להחליף את ברזל?

סער: מה?

עוזי: את ברזל, ראש העיר ברזל. רוצה להחליף אותו? יופי. עליי שאתה תחליף אותו ועליך שאף אחד בעולם בחיים לא ידע מה קרה כאן היום.
רחמים: ואילו אמי, עליה הברכה -

תקווה ממשיכה פנימה.

רחמים: נתנה לי את המתנה הכי יפה שיכולתי לבקש.

תקווה: שתי מתנות.

רחמים: מה?

תקווה: יהיו לך שתי אחיות מתנות, מימי.

רחמים הילד מזנק על אמו בשמחה אדירה.

תקווה: זהירות, גוזל!

עוזי: (מצביע על בטנה) זה?

תקווה: זה לא ממך. זה.

עוזי: את בטוחה?

תקווה: בעולם מתוקן הייתי תובעת אותך. ואז רוצחת אותך. או להיפך. אבל מזלך שהוא מקולקל, העולם.

עוזי: אז למה ממי זה?

תקווה: רחמים, לך תשחק רגע עם העטלפה, יפה שלי. (רחמים זז הצדה) למה מה חשבת? חד הורית מובטלת.

זה כמו... פגר לצבועים.

עוזי: איפה צבועים? כל החיות מתו.

רחמים: אמא העטלפה לא זזה!

תקווה: זה אלה שחיסלו את החיות.

עוזי: ו?

תקווה: ומה? הם באו עם הדוחות שלהם. ואני התקזזתי איתם.

עוזי: הבנתי. טוב. אז... בלי קשר, נשמה, לצערי הרב, את הדירה שלכם כבר מישהו ביקש להשכיר. אבל אם את

מעוניינת להשתדרג למטה, יש לי חדר מדרגות מדליק לאללה שתי בניינים ממך. בול את.

נשמע ציוץ. רחמים משחק עם העטלפים הקטנים. תקווה רצה אליו ומתבוננת בקופסת הנעליים.

תקווה: היא ישנה, מתוקי.

רחמים: למה?

תקווה: גם היא נהייתה עייפה. אבל אתה רואה כמה העטלפלים הקטנים שלה גדלו?

רחמים: הם כבר מאוד מאוד גדולים!

תקווה: נכון. ואנחנו נלך רחוק רחוק וניתן להם חיבוק ונשחרר אותם בשדה ומשם נלך לגור ב... ארמון!

מערכה שלישית - היום

סער

קומדיה מהורהרת

חמש הדמויות:

1. רחמים בן 44
2. תקווה בת 78
3. סער בן 69
4. סליחה בת 38 (תשוחק על ידי השחקנית שמגלמת את חסד וקלשון)
5. אדיר בן 37 (ישוחק על ידי השחקן שמגלם את עוזי)

שבע התמונות:

1. איזה טווס צולע	רחמים, סער וסליחה
2. להבציר אותך זמנית	אדיר וסער
3. חוץ מרחמים מה מעניין אותך	סליחה ותקווה
4. כמו ברית רק בביצים	רחמים ואדיר
5. ולמישהו יוצא משהו מזה שאתה כותב כל היום?	רחמים ותקווה
6. ככה שלפני שהוא מת, הוא מתחיל לרקוד	סער, אדיר וסליחה
7. היה זמן כזה פעם, שאהבה הייתה נצחית	רחמים ותקווה

המערכה מתקיימת בזמן עתידי עבור הדמויות שפגשנו עד כה, וזהו בעצם זמן הווה של שנת ההצגה.

תמונה 1, איזה טווס צולע

סער במשרד ראש העיר.

רחמים פונה לקהל.

רחמים: תראו, ילדים. אחד הדברים המעניינים והמדכאים ביותר בחיים, הוא הזמן. נוהגים לומר עליו שהוא מזדחל לו לאטו. אך הזמן שלי, בכל אופן, מעולם לא הזדחל, לא. ובטח לא לאטו. ומדוע אני מספר לכם את זה? לא יודע. הרגיש לי נכון. אנא עארף? אה. זמן. השנים התעופפו, ילדים חמודים. כמו עלה. כמו השקוף המרשרש של קופסת סיגריות. כמו... השנים התעופפו כמו ימים. כי ככה זה כשאתה מזדקן. כשאתה ילד, כל יום עובר כמו שנה. וכשאתה זקן, כל שנה כמו יום.

נשמעות קריאות של טווס מחוץ לדלת.

סער: (לטלפון) חנית, תכניסי את הבאה בתור. (עומד לנתק) מי זה שם צועק ככה? (מקשיב)

נכנסת סליחה.

סליחה: סורי על האיחור. פשוט בדרך לכאן מצאתי איזה טווס צולע. כנראה נפל מאיזה גג.

סער: והבאת אותו לכאן??

סליחה: כן... לא יכולתי להשאיר אותו ברחוב, אז אני אמרתי אני אקח אותו לווטרינר, אבל אז ראיתי שאני מאחרת לראיון עבודה. אז זהו. כולנו כאן.

נשמע הטווס.

סער: (סרקסטי) משמח... (קם, מסתכל אל עבר הדלת) ככה? טווס? ברחוב?

סליחה: הזוי, נכון? באמריקה אין את הדברים האלה, you can be sure.

טווס.

סער: טוב. אז את?

סליחה: סליחה.

סער: סלחתי. ומה השם?

סליחה: סליחה זה השם. סליחה טלה.

סער: סליחה טלה... אוקי. בואי ספרי לי קצת על עצמך.

סליחה: אני... חזרתי עכשיו מארצות הברית. הייתי שם הרבה שנים, יחד עם אחותי. התאומה.
סער: ו?...

סליחה: בכל מקרה עכשיו אני כאן. אז זה למה שאני מחפשת עבודה כרגע. שהגעתי מאמריקה.
סער: אוקי... ומה עשית שם?

סליחה: בהתחלה היה איזה זמן של אוטו גלידה...

סער: ניסיון בתור מזכירה יש לך?

סליחה: עבדתי גם במשרדים. כן.

סער: מזכירה. היית?

סליחה: אה... תגדיר מזכירה.

סער: (מתבונן בה) הבנתי. טוב, אז אנחנו... יש לנו את הפרטים שלך.

רגע. הוא מחכה שהיא תלך, היא תקועה.

טווס.

סער: יאללה, החבר שלך מחכה לך.

סליחה: מה?

סער: (לטלפון) חנית. תכיני את הבאה בתור.

סליחה: (הוא מהנהן) מה יש, אני לא מספיק טובה בשבילך?

רחמים: אחיותיי התאומות התגלגלו בילדותן למשפחת אומנה, ומשם המשיכו להתגלגל. ולהתגלגל עוד... עד ארץ
האפשרויות. ודווקא שם הבינו, אחרי שנים, שהגיע הזמן לנקמה. כאן. ובשביל זה צריך לעמוד ככה בשקט. ולהבין
לאן נושבת הרוח. של התקופה.

סער: בואי נירגע קודם כל.

סליחה: מה נירגע? מה זה היחס המשפיל הזה?

סער: איזה יחס משפיל? הראיון הסתיים, תודה!

סליחה: למה זה ראיון זה?

סער: זה יותר ראיון ממה שאת מזכירה.

סליחה: מי אתה חושב שאתה?

סער: ראש העיר סעיר דמים. ומי את חושבת שאת, חתכת פרוחה? תעופי לי מהמשרד מהר אבל!

סליחה: לא השתנית יא בן שרמוטה!

סער: למה אני מכיר אותך בכלל? (אוחז בידה) ותבקשי מהווטרינר שיבדוק גם אותך, יא חולת נפש!

סליחה: אי! אי! תעזוב אותי! תעזוב אותי!

סער: (עוזב) עזבתי תצאי.

סליחה: אל תיגע בי! אל תיגע בי!

סער: מי נוגע בך?

סליחה: אתה! (מתפשטת) תעיף ת'ידיים שלך ממני! הצילו! הראש עיר אונס אותי! הוא אונס אותי!!! הלפ!!!

סער: (מדבר יחד איתה) מה את עושה? מה את עושה?! (לטלפון) חנית! תתקשרי למשטרה!

רחמים: והפיצוץ? של ההתנגשות הזאת? זה היה כל-כך גדול, שכל אחד ניתז לו למקום אחר. (נאנח) אם רק היינו יודעים, אולי היינו עוצרים הכול בזמן.

הבמה מתפצלת.

סער עובר למשרדו של אדיר, מנהל אגף הנאה בעירייה. סליחה עוברת לבית קפה, שם יושבת תקווה המבוגרת.

תמונה 2, להבציר אותך זמנית

סער ואדיר במשרד.

אדיר: זה לא רלבנטי, אז בוא. כי בכל מקרה בו קיים חשד לעבירות מין יש לי את הסמכות להבציר אותך זמנית.

סער: להבציר אותי?

אדיר: זמנית. בוא.

סער: אני כבר באתי. אז בוא אתה. זה א' כל. וב' כל - מי החליט? דעת הקהל? שצולבים בן אדם עוד לפני שמישהו

טרח בכלל לברר את העובדות?? מי החליט? הנשיא? מה זה השטויות האלה, באמת?? בכל תחום אחר בן אדם

זכאי עד שמוכיחים אחרת. וכאן? איזו מטורפת אחת, חולת נפש, נעל...

אדיר: (מדבר איתו יחד, מנסה להשחיל מילה) סער... סער... אתה לא מקשיב לי, אבל.

סער: להזכירך, אני הקמתי את אגף הנאה ומיניתי אותך לתפקיד.

אדיר: סער, ידידי. בוא. וחובה עליי לומר לך שאם תימצא...

סער: איזה טעות...

אדיר: - אשם תיאלץ לעבור גם סירוס כימי.

סער: מה זה??

אדיר: וחיתוך של האוזן. פה.

סער: זה בדיחה?

אדיר: איך אתה רוצה בדיוק שאנשים יזהו עברייני מין?

תמונה 3, חוץ מרחמים מה מעניין אותך

סליחה ותקווה המבוגרת באמצע שיחה סוערת.

סליחה: בשביל הריבונג! בשביל כל השנים שסיפרת לנו על סער הבן שרמוטה שזרק אותך מהעבודה עם ילד קטן בבית!

תקווה: את בכלל מבינה מה את עשית? מה יהיה איתך עכשיו?

סליחה: תאמיני לי שהבנתי. טוב טוב חשבתי על זה. זה בתי משפט ותקשורת וכל החרא.

תקווה: אני לא מבינה, אני ביקשתי ממך שתעשי את זה?

סליחה: מה יש לך את גם כן?

תקווה: אני שואלת אותך. אני ביקשתי או לא? אז מה את משתגעת לי גם כן? מי זה בכלל החתכת בן שרמוטה

הזה? את חושבת שהוא מעניין אותי? שמישהו חושב עליו?

סליחה: אז מה מעניין אותך? אה? חוץ מרחמים, מה מעניין אותך, אמא?

תקווה: מעניין אותי שתהיו מסודרים שלושתכם. ושתביאו לי נכדים. חוץ מזה לא מעניין אותי כלום. חלאס. כלום.

סליחה: בן 40 ועדיין גר עם אמא שלו... בן ארבעים פלוס. פלוס אפס!

תקווה: (קמה אליה) טוב תשתקי כבר!

סליחה: אמא. אני בהריון.

תקווה בשוק. מחבקת את סליחה.

תמונה 4, כמו ברית רק בביצים

אגף הנאה.

אדיר: אדיר שמיים, מנהל אגף הנאה בעירייה. הטרדות, ניצול, אונס והאשמות שווא. הנא"ה.

אדיר עומד לצאת. רחמים ממשיך לדבר ואדיר עוצר ומביט אחורה בזעם.

רחמים: אדיר צולק בילדותו מניצול מיני שעבר על-ידי קרוב משפחה. ומייד עם כניסתו לתפקיד החל במבצע

מהפכני לניקוי העיר מסוטים.

אדיר: זה ממש לא מעניין אותי אם רק זרקת לעובדת שלך מילה שהביכה אותה, או אם אנסת אותה באכזריות.

רחמים: אוקי. ונגיד ש...

אדיר: מסרסים..

רחמים: מה? גם מי שרק...

אדיר: בוא.

רחמים: מי שרק - - -

אדיר: מסרסים! בוא... אני הייתי בעד סירוס - סירוס. כמו שעושים ברית, רק בביצים. אבל זה היה רדיקלי מדי בשביל הממשלה. זה שאנשים רוצחים נשמות זה לא כזה נורא. אבל חס ושלום שלא יעמוד למישהו? אבל זהו. אותי יזכרו בתור זה שניקה את העיר. עדיף לי חף מפשע בלי חיי מין על עוד ילד עם בור בנשמה.

רחמים: מה?

אדיר: מסרסים!

רחמים: אבל...

אדיר: מסרסים!

רחמים: הבנתי, אבל מה עם... אמצע?

אדיר: אה, רחמים. בוא. אין אמצע.

אדיר פוצח בנאמבר אליו מצטרפים כולם.

כמו אוגר אומלל בכלוב רצים רצים בלי סוף
על שדות הפרא, על הרים, לא מפסיקים לכסוף

מעגלים, מעגלים

מעגלים, מעגלים

כולם עושים תמיד רק טוב, בעיניהם עצמם

והעולם שדה קרב חרוך מסבל וחורבן

מעגלים, מעגלים

מעגלים, מעגלים

תמונה 5, ולמישהו יוצא משהו מזה שאתה כותב כל היום?

תקווה במיטה, רחמים עם מחברת ועט.

רחמים: (עם מחברת ועט) מעגלים, מעגלים... העוני, ההדברות, הנקמות...

תקווה: (בתנועת יד של יאוש) תגיד שנייה. אולי תצא קצת בחוץ? תפגוש איזה מישהי?

רחמים: שנייה רגע, נו. את לא רואה שאני כותב?

תקווה: כותב... ולמישהו יוצא משהו מזה שאתה כותב כל היום?

רחמים: (ממשיך עם הדימוי) מעגלים, מעגלים, מעגלים.

תקווה: ומה יוצא עם המעגלים האלה?

רחמים: אה?

תקווה: המעגלים שלך. מה יוצא מהם?

רחמים: כלום (חושב) כאילו, אולי יוצא.

תקווה: חחחחחח הסתבכת עם הדוגמה.
רחמים: לגמרי.

תמונה 6, ככה שלפני שהוא מת, הוא מתחיל לרקוד

אדיר, סער וסליחה ברחוב.
סער עם תחבושת על אוזנו, ידו בתוך מכנסיו.
קול של משטרות.

סער: מה, זאת הייתה מזימה מתוכננת שלכם?
סליחה: נשבעת לך שלא. הכרנו בבית משפט.
סער: לא לזוז! ומה? ידידים טובים כזה?
אדיר: בוא. הורות משותפת.

סער: נחמד. (שולף אקדח מתוך מכנסיו. סליחה צורחת) אמרתי לא לזוז! (לוקח נשימה) את יודעת, סליחה. הג'וק,
מתי שהוא אוכל את ההדברה, נפגעת לו המערכת עצבים. ככה שלפני שהוא מת, הוא מתחיל לרקוד.
סליחה: סער, אני בהריון.

סער: אני לא זכיתי. א'. וב' אפילו אשתי, בזכותך, עזבה אותי. כמו כל שאר האפסים. אז בשעה טובה. באמת.
אדיר: סער, בוא. תוריד עכשיו את האקדח ואף אחד לא ידע מה קרה פה עכשיו.
סער: אז אנחנו כמו הג'וקים המודברים האלה. עם כל ה (תנועות גדולות עם ידיו) ווא ווא ווא, כולנו כבר גמורים.

סער יורה באדיר.

סליחה צועקת.

סער מכוון את האקדח אל גופה של סליחה. ניכר שהרגע הזה קשה לו.

סליחה: התינוק.

ידו של סער רועדת, אך הוא מצליח לבסוף ללחוץ על ההדק ויורה בראשה.

קול של משטרות מרחוק.

הוא מכוון את האקדח אל בטנה. ידו רועדת. היא נשלחת באחת אל ראשו ויורה.
אדיר, סליחה וסער נותרים מתיים.

תמונה 7, היה זמן כזה, פעם, שאהבה הייתה נצחית

סאונד המשטרות נמשך בעמימות ברקע.
תקווה במיטה. היא מודאגת.

רחמים פושט את בגדיו ולובש פיג'מה במהלך הדיאלוג.

רחמים: לילה טוב, אמא.

תקווה: לילה טוב, מימי.

רחמים: (מבחין באמו המודאגת) מה יש?

תקווה: תתקשר רגע לאחותך.

רחמים: למה?

תקווה: תתקשר, נו, תתקשר.

רחמים: יאללה, את גם כן עם האמונות הטפלות שלך. את קולטת שעוד מעט תהיי סבתא? יהיה לנו עוד בן אדם במשפחה!

תקווה: טפו טפו, חמסה!

רחמים: חמסה, מה שתגידי... (מעביר נושא) את יודעת, אמא? פגשתי אתמול איזו אחת, חסד.

תקווה: (מגלגלת את השם) חסד. אהבתי.

רחמים: גם אני אהבתי...

תקווה: נו, נו. אולי היא גרושה?

רחמים: זה הקטע. שראיתי אותה ובכלל לא... סתם מישהי ברחוב, מוזרה כזאת. לא, לא מוזרה אפילו. נו. סתם. (משחיל את ידיו בתוך הפיג'מה) יד א -

תקווה: חת.

רחמים: ויד שני -

תקווה: יה.

רחמים: ואיזה?

תקווה: כ"ף.

רחמים: תודה ר -

תקווה: בה. אבל לקחת לפחות טלפון?

רחמים: עשיתי כאילו אני לא רואה והלכתי.

תקווה: חבל!

רחמים: לא חבל. קטע החיים האלה. שנים הייתי מדמיין איך זה יהיה לפגוש אותה...

רחמים נכנס למיטה לצד אמו ומכבה את האור.

תקווה: גם אני הייתי מדמיינת.

רחמים: מה?

תקווה: מדמיינת... אם נגיד היה לי גבר. ונגיד הייתי אוהבת אותו. ונגיד הוא היה אוהב אותי.

רחמים: היה זמן כזה, פעם. שאהבה הייתה נצחית. אבל הזמן הזה חלף.

- סוף -